

THANS KUNNEN DE ARBEIDERS ZIEN WIE HUN VIJANDEN ZIJN !

Na Ruys' dood is het de C.P.N., die blindelings de oproep der heersende klasse opvolgt en slaafs komt om als ordinaire slippendragers van Ruys, uiting te geven aan rouwbeklag.

Ook het z.g. "revolutionaire parlementarisme" van de heer Sneevliet welke zogenaamd het parlement als "sprektribune" wil gebruiken, blijkt in de praktijk te bestaan in het uiting geven van rouwgevoelens voor

DE INTELLECTUEELE MIDDENSTAND !

Er is aan de tegenwoordige opkomende fascistische of nationaal-socialistische beweging een kant, die de aandacht van ons arbeiders verdient, namelijk: haar karakter als beweging van de intellectueelen.

De intellectueelen, de z.g. nieuwe middenstand, de klasse van beampten en tussenpersonen in het grootkapitalisme, zijn van een heel ander karakter dan de oude middenstand der zelfstandige kleine bedrijven. De oude middenstand is een ondergaande klasse; al vinden allerlei nieuwe kleine bedrijven steeds weer een voedingsbodem in de kapitalistische wereld, en blijven winkeltjes en reparatie-bedrijfjes bestaan - toch ligt de bloeitijd van deze klasse in het verleden, kijkt ze achteruit, en vermindert haar maatschappelijke betekenis.

De intellectueelen daarentegen zijn een nieuwe klasse, die vooruitkykt en die door de ontwikkeling van het kapitalisme steeds aan betekenis toeneemt; een klasse die groeit, en die zichzelf voelt groeien in maatschappelijke betekenis. Daarom is het van de arbeidersklasse van belang, hier wel degelijk aandacht aan te geven.

Naar hun economische positie zijn de intellectueelen met de best betaalde vakarbeiders te vergelijken; door verwantschap en afkomst hangen ze met de bourgeoisie samen, en haar hoogste rangen gaan ook in de bourgeoisie over; vormen ze een eigen klasse tussen de twee andere in, die naar geen van beide kanten scherp begrensd is. In haar berust de geestelijke leiding van het productie-proces, en ook in de politieke leiding zijn zij veelal de deskundige vaklui, die het werk voor de bourgeoisie doen. Zij zijn de gestudeerden, de theoretici, de specialisten van de geestelijke arbeid. En naarmate de kapitalistische bedrijven reusachtiger worden, hun verbinding en organisatie veelzijdiger, de toepassing van wetenschap op de techniek ruimer wordt, neemt de betekenis van hun werk voor de maatschappij toe.

Er is een tyd geweest toen het scheen alsof de opkomende arbeidersbeweging deze intellectueelen met zich mee zou slepen. Zij erkenden hoe juist de kritiek op het kapitalisme was, zij zagen en voelden zijn misstanden, zagen ook de jonge geestdrift van het opkomende socialisme en kommunisme. Het revolutionaire idealisme van de proletarische voorhoede trok een aantal van hen tot zich, die sympathieerden, of in nog kleiner aantal zich aansloten en medestryders werden in de arbeidersbeweging.

Het grootste deel bleef natuurlijk vooreerst aan de kapitalistische meesters gehecht, afzijdig, alleen werkende in het vak, en om persoonlijk vooruit te komen. Maar toen kwam er een lange bloeitijd van het kapitaal, met een geweldige toename van de rijkdom, van het kapitaal, van de techniek, van de wetenschap. En de arbeidersbeweging wierp zich op niets anders dan hervormingen, werd prakties en verloor het revolutionaire idealisme, dat haar tot iets groots en moeis maakte, dat ook buitenstaanders kon aantrekken. Zij verloor alle innerlijke kracht, en nu, nu het kapitalisme in een zoo lange en zware crisis ligt als nooit te voren, nu is de arbeidersklasse te zwak, om de macht te veroveren !

Nu komt er een zelfstandige beweging in de intellectueelen middenklasse. Zij zien de tekenen van ontbinding van het kapitalisme; zij zien en voelen aan den lijve de zware crisis, en voelen iets van de conflicten die daaruit kunnen opkomen; ze zien duidelijk, dat het kapitalisme geen onbegrensde toekomst voor zich heeft. Juist omdat zij zich als geestelijke leiders voelen, die het denken als specialiteit in pacht menen te hebben, moet dit sterk op hen werken. Zij zijn de technici, die de productie tot steeds groter volkomenheid brengen - en door krachten buiten hen om zakt de hele productie in elkaar. Zij zien dus heel goed de droevige ontoereikendheid van het gewone kapitalisme, enerzijds de chaotische productie, die

SPARTACUS

SPARTACUS

UITGEGEVEN DOOR EEN WERKGROEP VAN REVOLUTIONAIRE ARBEIDERS !

No: 3.

NATIONAAL-SOCIALISME en FASCISME !

De oude arbeidersbeweging.

De arbeidersbeweging toont het beeld van de grootste verwarring. Talloze organisaties en stromingen bestryden elkaar, terwijl de hongersweep van de bezittende klassen de brede massa's telkens opnieuw striemt. En na iedere zweepslag stygt de verwarring in het kamp der arbeiders. Eenheidsapostels bezweren de arbeiders hun onderlinge stryd te staken, om gemeenschappelijk tegen de bezittende klasse op te trekken. Deze dwazen begripen van de hele situatie niemandal. Ze menen, dat de arbeidersklasse zo machteloos is door haar gespletenheid, terwijl in werkelijkheid de gespletenheid ontstaat door de telkens meew blijkende machteloosheid ! Bij iedere nieuwe zweepslag laten de bezittende klasse zien, hoe de arbeidersbeweging, die de massa's gedurende de laatste 50 jaar in moeievolle, opofferende stryd hebben opgebouwd, niets waard is tegenover de aanvallen van het kapitaal. De huidige situatie doet de oude beweging onder een trommelvuur van schamtelooze-brutale hongermaatregelen ineenstorten. Of eigenlijk: ineenstorten is niet het juiste woord. Wel splijten telkens kleinen delen van den Moederstam af; wel ontstaan allerlei "linkse" stromingen, maar als organisatories gebouw blijft de oude sociaal democratie en de moderne vakbeweging ongeschokt staan. Het ineenstorten ziet dan ook veel meer op de zeer snelle ontwikkeling naar "rechts", van de oude beweging; ze schakelt zichzelf steeds meer in als werktuig van de bezittende klassen, waardoor ze de behartiging van de belangen van de arbeidende klasse steeds minder kan waarnemen. De bourgeoisie heeft by haar aanvallen op het levenspeil der grote massa's voortdurend minder verzet van de zijde der oude arbeidersbeweging te vrezen. Uit angst voor vernietiging der oude beweging door de bezittende klassen, onderwerpt de "socialistische" beweging zich practies door van ieder verzet af te zien, en schakelt ze zichzelf meer en meer gelijk door in theorie met pak en zak naar de burgerlijke klassen over te lopen.

"De geschiedenis der moderne vakverenigingstaktiek in Nederland is de geschiedenis tegen de stakingsgymnastiek, tegen gezagsaanranding, tegen sabotage, tegen miskenning van het gezag van den pa troon of van de overheid."..... "ondanks het feit, dat er aangaande onze lonen en rechtspositie in elk opzicht maatregelen worden toegepast tegen onze wil,.....(hebben we) op geen enkele wijze, in woord noch geschrift, noch handeling, twijfel doen rijzen omtrent de begrippen over en de verhouding tegenover het overheidsgezag", blz.6 Uitg. van de Ned. Bond Personeel in Overheidsdienst.)

Zo is het inderdaad ! En zo is het niet alleen in Nederland: het is de houding van de oude arbeidersbeweging INTERNATIONAAL !

MIJN KUNNEN DE ARBEIDERS ZIEN WIE HUN VIJANDEN ZIJN !

Na Ruys' dood is het de C.F.N., die blindelings de oproep der heersende klasse opvolgt en slaafs komt om als ordinaire slippendragers van Ruys, uiting te geven aan rouwbeklag.

In alle landen bewoog en beweegt de oude arbeidersbeweging zich niet op de grondslag van de stryd van klasse tegen klasse, maar op de grondslag van de samenwerking tussen kapitaal en arbeid. In het parlement de samenwerking met verschillende burgerlijke partijen, om langs parlementaire weg hervormingen tot stand te brengen; in de vakbeweging de samenwerking door het "economische paritarisme" van de collectieve contracten, om voor de verschillende beroepsgroepen zo gunstig mogelijke arbeidsvoorwaarden te bedingen. Zo groeide uit de praktijk van de arbeidersbeweging en de sociaal democratie de theorie van de Samenwerking der klassen; de arbeidersbeweging had geen afzonderlijke belangen tegenover de bezittende, maar bezitters en niet-bezitters werden door de oude beweging tot een belangengemeenschap aaneengesmeed; als het de bezittende klasse goed ging, kon het de arbeiders niet slecht gaan. Bourgeoisie en proletariaat hebben beide tezamen de belangen der "volksgemeenschap" te behartigen.

Deze theorie en praktijk van de oude arbeidersbeweging werden door de linkse Marxisten jarenlang ten heftigste bestreden. Gorter, Roland Holst, Pannekoek, Rosa Luxemburg en vele anderen wezen voortdurend op de noodzakelijk noodlottige ontknoping van deze ontwikkeling naar de samenwerking van Kapitaal en Arbeid. Bij het stagneren van het kapitalistische productiesysteem, bij een grote crisis, moesten al deze langs parlementaire weg verkregen voordelen als sneeuw voor de zon verdwijnen. En de arbeidersklasse zou daar machteloos tegenover staan, omdat ze in werkelijkheid nooit tegen de macht van de kapitalistische klassen had leren stryden !

Voor de linkse Marxisten was dit echter een hopeloze stryd. Want deze theoretici werkten en moesten werken met een zogenaamde "verkort histories perspectief", d.w.z. ze konden alleen er op wijzen, wat in de toekomst noodzakelijk moest gebeuren. Het gedachteleven der grote massa's wordt echter opgebouwd uit de directe praktijk, en door wat ze uit overlevering van de oudere generatie horen. En deze directe praktijk liet inderdaad een verheffing van het levenspeil van grote groepen arbeiders zien. Voor grote massa's bleek de Samenwerking van Kapitaal en Arbeid een vruchtbare theorie en praktijk, en dus groeide dit tot hun wezenlijke gedachteinhoud. Het spreekt vanzelf, dat de christelijke, katholieke en "neutrale" arbeidersmassa's, zij het georganiseerd of niet-georganiseerd, ook wezenlijk gedragen werden door de denkbeelden van samenwerking tussen Kapitaal en Arbeid. Dat wil niet zeggen, dat de samenwerkenden nooit ruzie met elkaar konden hebben integendeel, voor een vruchtbare samenwerking is een schermutseling van tyd tot tyd heel gezond. De grondgedachte van de samenwerking is, dat men gedragen wordt door de overtuiging, dat "de arbeider zijn loon waard is", maar dat men principieel geen bezwaar heeft tegen "het gezag van den patroon of van de overheid" !

De parlementaire periode van de arbeidersbeweging bepaalde tevens de opvattingen, die de massa's van de verdere ontwikkeling van de maatschappij hadden, ze bepaalden hun denkbeelden over de groei van de maatschappij naar het socialisme. Onder de drang der arbeidersklasse liep de verbetering der arbeidsvoorwaarden voor een groot deel over de omweg van de Staat. De sociale wetgeving was de aanhoudende zorg der sociaal democratie en ze kregen de de massa's naast de kiesrecht hervormingen tevens ongevallenverzekering, regeling van vrouwen- en kinderarbeid. Onderwijs, hygienische inrichtingen, zelfs allerlei bedrijven werden onderwerp van intense staatsbemoeing. Zo langzamerhand was er feitelijk geen tak van het maatschappelijk leven, waar de Staat niet de hand in had. Geen wonder, dat daarmee de staat voor de ogen der massa's ging verschijnen als het orgaan dat geroepen zou zyn, zo langzamerhand de grote verzorger van het hele maatschappelijke leven te worden. De Staat moest de belangen van de producenten en consumenten

SPARTACUS

behartigen. De staat moest van een werktuig in handen der bezittende klasse om de massa's uit te buiten, uitgraven tot een orgaan, dat de belangen der hele "volksgemeenschap" moest behartigen. De staat moest groeien van onderdrukkingsstaat tot "verzorgingsstaat".

De crisis scheurde de opvatting van de geleidelijke verbetering van het levenspeil aan flarden. Wat in moeitvolle stryd in 50 jaar wordt opgebouwd werd in deze 7 crisisjaren bijna geheel vernietigd. Miljoenen en nog eens miljoenen arbeiders worden als werklozen uitgehongerd en de lonen van de nog werkenden hebben een peil bereikt, waarvan deze onmogelijk hun gezin kunnen onderhouden. De samenwerking van Kapitaal en Arbeid, die alleen mogelijk is bij een zich uitbreidend kapitalisme, werd onmogelijk, omdat de kapitalen niet meer konden renderen. In de oude arbeidersbeweging ontstond daarmee de grootste ontreding. Want ten eerste waren de organisaties in het geheel niet op een daadwerkelijke stryd tegen de bezittende klasse ingesteld, en waren ze dus onmachtig te stryden. Maar belangrijker was dat de geestelijke kracht tot de stryd ontbrak. Men vind en vond het vanzelfsprekend, dat de kapitalen moeten kunnen renderen. En dus was iedere stryd tegen loonsverlaging waanzin, als men wist, dat de ondernemingen inderdaad geen winsten maakten. Men kan toch geen veren plukken van een kakker. De oude arbeidersbeweging ging daarom iedere stryd tegen het kapitaal uit de weg en berustte in loonafbraak als in een onontkoombaar feit.

Het Nationaal-Socialisme.

Uit deze verhoudingen werd het nationaal socialisme geboren, zoals dit in Duitsland en Italië aan de macht kwam. En vooralvoor Duitsland is het voor de grote massa der arbeiders buiten Duitsland onbegrypelijk, hoe de Duitse arbeidersbeweging zo zonder slag of stoot vernietigd kon worden. En nog minder begrypt men, hoe de arbeiders bij miljoenen naar het nazifront over konden lopen, terwijl honderdduizenden in het begin tot harts-tochtelijke aanhangers van het regiem werden. Hoe was dit alles mogelijk ? Wat was en is de enorme kracht van het nationaal socialisme ? Of anders gezegd: Wat is de klaarlijkkelijke zwakte van het Communisme ? Men zoekt en zoekt ! De histories-materialistische verklaringswijze brengt hun hier geen uitkomst. En dus zoekt men op allerlei donkere paden; men zoekt naar geheime, nog niet doorvorste krachten. Omdat men de gang van zaken niet begrypt, zoekt men hulp bij dingen, die ook in een waas van geheimzinnigheid gesluierd zijn: in onvoldoende begrepen psychische krachten. In de laatste tyd moet de Freudse diepte-psychologie de verklaring geven van de nationaal-socialistische kracht in Duitsland. En we kennen verscheidene arbeiders, die zich nu met het Freudse "Oedipus-complex" vermoeien, om te leren begrypen, hoe Hitler aan de macht kwam.

We moeten hier echter te kennen geven, dat we zo "dogmaties" in ons histories-materialisme zijn, dat we onze gebruikelijke onderzoeksmethode ook hier blijven aanwenden. Voor ons ligt hierin geen probleem. Voor ons ligt de gang van de Duitse arbeidersklasse naar het nationaal socialisme volkomen duidelijk te begrypen. En meer dat dat: voor ons ligt de gang van het West-Europese proletariaat naar het nationaal socialisme volkomen duidelijk afgekend, al zal het hier een andere naam dragen.

Bij een verder voortschrijden van de crisis gaat de hele west-europese arbeidersklasse naar het nationaal socialisme over. Blijkt de kracht der arbeiders daarbij groter dan die van de Duitse proletariërs, dan verschynt het nationaal socialisme in de vorm van de "Volksfrontierij", dat ook steunt op de samenwerking van Kapitaal en Arbeid. En we leiden dat niet af uit "vader-complexen" of zo iets dergelijke, maar uit de histories-materialistische geschiedenisverklaring, uit de beweging der denkbeelden, die het handelen der mensen richten.